

El nostre jazz de cada dia

Oriol Romaní

Pròleg de Ricard Gili

dinsic.com

El nostre jazz de cada dia

1a edició: abril 2021

© Oriol Romaní Balcells

© del pròleg: Ricard Gili

© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.

Gran Via de les Corts Catalanes, 529-08011 Barcelona

Disseny de la coberta: Núria Sordé

Fotografia coberta: la cantant Carrie Smith al Festival
de Jazz de Sitges de 1977. Fotografia de Luís Freire.

Fotografia solapa: del capítol 3 del documental Tot jazz

Maquetació: DINSIC GRÀFIC

Impressor: Service Point

Pau Casals, 161-163

08820 El Prat de Llobregat (Barcelona)

Dipòsit legal: B-5243-2021

ISBN: 978-84-16623-62-4

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.

Magatzem: Sepúlveda, 84 - 08015 Barcelona

Seu social: Gran Via de les Corts Catalanes, 529 - 08011 Barcelona

e-mail: dinsic@dinsic.com

www.dinsic.com - www.dinsic.es - www.dinsic.cat

dinsic.com

PRÒLEG

Hem sentit a dir molt sovint que no es llegeix prou. De manera reiterada i insistent ens fan saber que la lectura de llibres és una activitat residual en el nostre temps d'oci. Deu ser veritat, veient les dificultats per les que acostuma a passar el món editorial i el degoteig de llibreries que van tancant successivament les seves portes.

I, ara, jo em pregunto: i de música, n'escoltem gaire? Vull dir, a part de la bona pensada d'assistir de tant en tant a algun concert en viu, en el nostre dia a dia dediquem gaire estona a l'activitat exclusiva d'escoltar música? No m'estic referint a la música que sentim distretament mentre fem una altra cosa o amb la que l'entorn ens obsequia vulguem o no. Quantes vegades no he sentit manifestar a la gent jove el costum que tenen de posar música mentre estudien. Jo no ho vaig aconseguir mai: si estava concentrat en l'estudi, em perdia la música o, si l'escoltava, m'era impossible seguir el fil del que intentava aprendre. I quantes vegades no he regalat un dels nostres CD a un conegut i m'ha deixat descol·locat quan m'ha dit agraït i entusiasmat: «Moltes gràcies! Me'l posaré al cotxe quan viatgem amb la família». (M'he imaginat el guirigall dels fills barallant-se al seient del darrere i la mare volent posar pau i cridant al seu marit: «Afluixa això, que aquí no hi ha qui s'hi entengui!»).

Ni estudiant ni viatjant amb la família, ni fent qualsevol altra cosa, crec que es pugui escoltar i gaudir de la música quan aquesta té una certa entitat. Escoltar música, còmodament assegut i sense res a les mans que ens distregui, o bé escoltar-la dempeus mig ballant mentre n'anem seguint el ritme, és una activitat que m'atreveixo a dir que deu ser molt rara en aquesta societat en què vivim on les xarxes socials manen i ens tenen ben enredats i atrapats.

Si alguna cosa bona ha tingut el confinament al que hem estat sotmesos per causa de la pandèmia, ha estat la de poder disposar de molt més temps del que abans no disposàvem. I aquest temps l'hem de considerar com un virtual tresor (*Time is money!*). L'hem aprofitat realment, aquest tresor? Com l'hem aprofitat? Probablement, hem llegit més del que no ho fèiem abans del confinament. Magnífic! També ens diuen que segurament naixeran més criatures. Benvingudes siguin en un país on l'índex de natalitat és, tradicionalment, més aviat baix. Però, dedicar estones a no fer res més que escoltar música, ho hem fet? Hem passat gaires hores enganxats als altaveus o auriculars gaudint a fons de la música, de qualsevol tipus de música? No tenim dades sobre això...

Però, sí que en sabem d'un, almenys, que ho ha fet. Aquest és l'Oriol Romaní. Ens ho explica en aquest llibre, i ens explica també allò que va motivar-lo. La motivació la va trobar en «La peça del dia», que consistia en una interpretació enregistrada per algun dels considerats «grans del jazz», acompanyada de la informació i comentaris corresponents, que un bon aficionat al jazz, en Xavier Valls Aubert, penjava cada dia en el seu blog durant els mesos del confinament per mantenir despert l'interès i l'estat d'ànim dels aficionats. Van ser un total de setanta-nou les gravacions que en Xavier va penjar al seu blog i l'Oriol va anar escoltant religiosament dia rere dia.

En el cas que ens ocupa, no és tan important el nombre d'hores dedicades per l'Oriol a escoltar «La peça del dia» sinó l'actitud receptiva amb què ell ho feia. Un tema de jazz enregistrat, sovint pot durar poc més de tres minuts. Encara que alguns dies l'escoltava dos i, fins i tot, tres vegades, com dic, no és el temps que dedicava a escoltar aquests enregistraments el que resulta exemplar, és la seva manera de fer-ho, amb l'orella fresca i atenta, obrint ben oberts els

porus de la seva sensibilitat, submergint-se i deixant-se portar per la música. Res no hi feia que alguns dels temes ja els conegués de feia anys; els escoltava encarant-s'hi de nou com si fos la primera vegada, com si els descobrís per primer cop. I ell mateix quedava sorprès de com sonaven de vius i lluent, captant-ne detalls que fins aleshores li havien passat desapercebuts. Tota una experiència!

Va ser tal l'impacte en l'esperit de l'Oriol d'aquesta quotidiana activitat, que no va poder fer menys que anotar tot allò que sentia en un paper i remetre-ho al Xavier Valls com a mostra d'agraïment. En el dia a dia, les anotacions van anar creixent en volum, adoptant formes de descripció de la música escoltada i d'introspecció del que li anava suggerint aquesta música. Però, aquest exercici, entenc que té encara una altra explicació i una altra dimensió. La manca de concerts, és a dir, de treball i l'escassetat de contactes socials que en tot aquest temps ha suportat l'Oriol, l'ha fet viure, com a molts ens ha passat, en una mena d'obligat aïllament que ens ha portat a tastar el que pot arribar a ser la soledat. Aquest buit, l'Oriol l'ha anat omplint cada dia amb l'aliment espiritual de la música, però amb això no n'ha tingut prou. Probablement de manera inconscient, però, de ben segur, sota l'impuls d'una implacable necessitat d'expressar-se i de comunicar, l'Oriol ha projectat sobre el paper les seves impressions i vivències per deixar-ne constància davant seu i ves a saber davant de qui. M'atreveixo a suposar que és el mateix destinatari, sempre indefinit, anònim i mai reconegut, que motiva tot aquell que decideix escriure un diari i és sempre present en el seu subconscient.

D'aquelles impressions musicals quotidianes, de la necessitat de comunicar per trencar l'aïllament i omplir les estones de soledat, de tot això en va sortir aquest llibre. També hi trobareu reflexions puntuals suggerides per algun tema musical, però fetes des d'una perspectiva més àmplia que

ens revelen les opinions de l'autor sobre temes d'ordre més general.

Encara voldria afegir una altra cosa que, potser per massa òbvia, podria passar desapercibuda. Els que coneixem l'Oriol sabem que és un intèrpret magnífic, un gran músic. Però no m'hauria d'equivocar si dic que aquest talent artístic té una base imprescindible: abans que res, és un gran aficionat al jazz; des de molt jove n'ha escoltat molt, se n'ha enamorat, hi ha aprofundit, se n'ha amarat. Tot això és el que fa possible que avui puguem parlar d'un excel·lent jazzman com és ell. I aquest fet, que pot semblar obvi, vull destacar-lo perquè tinc la impressió que en aquests darrers temps en què el jazz s'aprèn a les escoles mitjançant l'estudi de fórmules, codis i sistemes preestablerts, podria molt bé passar que el jove aprenent de jazzman donés més importància a les assignatures, que no pas a escoltar i deixar-se portar per l'afició i l'emoció de descobrir un llenguatge musical nou que ha ampliat de manera insospitada els horitzons i la nostra percepció del que és l'univers de la música.

I, ara que heu decidit fer el que reclamàvem al principi, és a dir, disposar-vos a llegir un llibre, concretament, aquest que teniu a les mans, us diré que té la virtut, gràcies a les descripcions que conté de cadascun dels «temes del dia», de crear en el lector una irreprimible avidesa per descobrir i escoltar aquells temes dels que de manera tan sentida i apassionada l'Oriol ens parla. I aleshores serà el moment d'escoltar música, de gaudir-ne a fons, que és el que l'autor, sense potser ell saber-ho, pretenia: que llegiu i que escolteu música de jazz.

Ricard Gili

PRESENTACIÓ

L'1 d'abril del 2020, quan feia dues setmanes que al país havia començat el confinament pel coronavirus, la Fundació Catalana Jazz Clàssic va anunciar que en Xavier Valls Aubert havia creat un blog on cada dia penjaria una peça de jazz per fer-nos passar una estona agradable i estimulante. Des de feia dècades, amb en Xavier havíem coincidit en molts concerts i en algunes sessions divulgatives en què el Ricard Gili ens acompanyava a descobrir l'esperit i la història del jazz. Sabent que teníem gustos semblants i imaginant que proposaria alguna música que no coneixeria, vaig entrar al seu blog. La peça del primer dia, «Laura» en versió de Sidney Bechet, no la tenia present, i em va alegrar contactar-hi gràcies a aquella nova iniciativa. Em vaig posar a escoltar-la amb ganes de gaudir-hi, i no vaig haver d'esforçar-m'hi gens: em va entusiasmar. En senyal d'agraïment, vaig escriure'n quatre ratlles per compartir amb en Xavier el que m'havia semblat. Al moment d'introduir-les al seu blog, no vaig trobar la tècnica per fer-ho, i vaig enviar-les-hi per correu electrònic. L'endemà, la peça escollida va ser «Some of these days» cantada pel Jimmy Rushing. Feia anys havia anat escoltant aquest tema en versions del Louis Armstrong i el Coleman Hawkins, però no en coneixia la d'aquest cantant magnífic. Descobrir-la em va ser aire fresc, i de nou vaig escriure al Xavier comentant-la breument. La tercera peça va ser «Cherry» en la versió de Billy Strayhorn, per a mi una vella coneguda des de l'adolescència, quan havia començat la meua afició al jazz, i em va alegrar que me'n sorprenguessin nous detalls. Vaig seguir escoltant les peces proposades pel Xavier, els comentaris telegràfics dels primers dies es van anar allargant, i al cap de poc vaig trobar que m'hi esplaïava

parlant de la música, de la manera com la rebia i de tot allò que em despertava. En Xavier, sorprès per aquells escrits, em va convidar a penjar-los al seu blog, i vaig intentar-ho de nou. No me'n vaig sortir, i en el fons me'n vaig alegrar, perquè el no fer-los públics facilitava que hi aparegués lliurement tot el que se'm removia per dins en contacte amb aquelles músiques. Aviat vaig adonar-me que, amb aquells comentaris, s'estava iniciant un joc que em duia a aprofundir en el coneixement del jazz i del fet musical i, alhora, en el coneixement de mi mateix i de la vida en general. Des d'aleshores, cada dia els vaig anar enviant també a la meua companya.

En Xavier penjava la peça a mig matí, acompanyada d'una breu presentació i amb indicació dels músics que l'havien enregistrat. Quan passàvem per la peça trenta-set, vaig demanar-li si podria fer-me-les arribar a primera hora del matí. Ell va accedir-hi amb tota l'amabilitat, enviant-me-les cada dia per correu amb un arxiu adjunt on només figurava el títol de la peça, sense cap referència a qui n'eren els intèrprets, i això va afegir un nou al·licient al joc. Quan feia setanta-un dies que hi jugàvem, vam acordar canviar-ne les regles durant vuit dies, en els quals vaig ser jo qui va escollir la peça.

El llibre que teniu a les mans recull els comentaris al voltant de «la peça del dia de jazz clàssic» que vaig anar escrivint de l'1 d'abril al 18 de juny del 2020, intercalats amb notes que hi afegia alguns dies i que podien tenir relació amb la música o amb altres temes presents en aquell temps de confinament. El jazz va ser el detonant i el fil conductor de tots els escrits, però si els dels inicis es referien a la peça del dia i a aspectes generals del jazz, a poc a poc també van anar acollint vivències i reflexions que pot semblar que no tinguin relació amb el jazz, però per a mi la tenien, perquè aquell nostre jazz de cada dia, imperceptiblement, s'anava

entreteixint amb tot el meu viure. En aquests escrits trobareu, doncs, dades objectives i coneixements sobre el jazz, al costat d'experiències, sensacions, records i idees relacionats amb el jazz o amb el confinament, la salut, la primavera, el ball, el desig de plenitud, o altres temes que s'hi van anar barrejant.

El jazz clàssic és la manera de fer música sorgida espontàniament del poble negre nord-americà a principis del segle XX. En aquest estil musical, els instrumentistes, per expressar-se com si cantessin o parlessin, utilitzen els recursos i les maneres dels cantants negres de blues i de gòspel, i tota la música que hi fan instrumentistes i cantants és animada pel swing, una pulsació rítmica potent i relaxada que ja havia animat també el blues i el gòspel. En les músiques que en Xavier Valls va anar escollint, a més de peces de jazz va haver-hi molts blues i alguns espirituals negres o cançons de gòspel, i això és del tot natural, perquè el jazz clàssic, i els blues i els espirituals que l'havien precedit, encara que tinguin cadascun el seu caràcter propi, són estils musicals íntimament connectats que s'inspiren mútuament i, en molts aspectes, s'alimenten de la mateixa saba i comparteixen una mateixa manera de fer i un mateix esperit.

Els escrits que aplega aquest llibre van ser un mitjà de comunicació diari amb en Xavier Valls, amb la meua companya i amb mi mateix. Ara, amb la seva publicació en aquestes pàgines, us conviden a escoltar les músiques de què parlen i experimentar a la vostra manera la força i el misteri de cadascuna. Poden llegir-se solts i en qualsevol ordre, però si els llegiu en l'ordre en què apareixen, alguns tindran més sentit, s'entendrà millor el trajecte del qual formen part i podreu seguir la història que s'hi va creant.

Amb tot, no cal dir-ho, cadascú farà el que li sembli millor amb les músiques i els escrits que aquí es proposen —i

pot passar que algú es munti un viatge magnífic amb les músiques del blog d'en Xavier Valls i prescindint d'aquesta mena de guia de viatge que teniu a les mans, o que algú altre trobi gust a llegir aquests escrits sense escoltar la música que els va originar, com si fossin una novel·la de la qual cada lector va imaginant els ambients i la banda sonora.

Sigui com sigui, si busqueu gravacions comentades en aquest llibre, i no les teniu ni les trobeu a les principals plataformes d'internet on s'ofereix música, podeu accedir, amb l'enllaç pecajazz.blogspot.com o pel web de la Fundació Catalana Jazz Clàssic, al blog on en Xavier Valls les va anar penjant cada dia acompanyades d'informació detallada sobre el lloc i la data de la gravació i els músics que hi van participar.

Per aprofundir en el coneixement del jazz i dels músics de què es parla en aquestes pàgines, podeu llegir l'excel·lent manual de divulgació publicat recentment per Ricard Gili, «Conèixer el jazz», així com autobiografies d'aquests músics i entrevistes en què ells mateixos parlen de la música i de la seva manera de viure-la. I sobretot és recomanable, és clar, escoltar la música amb atenció i obertura.

En el llibre que ara comença hi ha alguns termes musicals propis de l'argot dels músics de jazz i els aficionats. Per si algú no els conegués, els he explicat breument en un vocabulari que trobareu al final del llibre.

Els comentaris que vaig anar enviant cada dia al Xavier Valls, acabaven tots amb una paraula d'agraïment a ell i als músics de la peça que ens havia proposat. Al revisar aquells escrits per a la seva publicació, he preferit ometre aquell final en la majoria de comentaris, per no cansar els lectors i lectores amb repeticions excessives, però l'agraïment al Xavier, a aquells músics i a la música, va ser-hi sempre, i segueix sent-hi ara amb tota la intensitat i tota l'alegria.

PRIMERA PART

1. Laura. Sidney Bechet, 1947

És punyetero, el Bechet! Com se t'arrapa per dins de les entranyes, amb aquest sentiment tan fort! Al primer buf ja t'ha caçat, i no deixa anar la presa. Fins que no acaba l'últim so i una mica després, no pots fer res més que ser allà i deixar-te fer...

2. Some of these days. Jimmy Rushing, 1956

Els músics arrenquen amb un impuls com el dels gossos tancats quan els deixen anar, amb una força de descompressió que em propulsa i ho arrossega tot. Aviat aquest esclat perd intensitat, i em quedo esperant que torni, per poder seguir ballant amb aquella embranzida. Per sort, després del solo de trombó, amb l'entrada fogosa de l'orquestra l'esclat arriba de nou, m'omple i m'empeny, i va creixent amb el solo de saxo del Budd Johnson i el vocal del Jimmy Rushing. ¿El gos engabiats que necessitava sortir desbocat, també era jo?

3. Cherry. Billy Strayhorn septet, 1959

La música m'atreu amb el seu sentimentalisme cordial i el seu aire de facilitat. Ballant-hi, em trobo deambulant i mig volant pel menjador. Quant de swing, i quina simplicitat! A l'adolescència, el meu amic Toni Gili, saxofonista, m'havia gravat en una cinta de casset el disc on hi havia aquesta peça. Me'l sabia de memòria de dalt a baix, i ara, tota la música d'aquell disc em sona entranyable i em fa un pessigolleig suau en algun racó dels records.

4. Blue turning grey over you. Louis Armstrong All Stars, 1955

La trompeta de l'Armstrong sona amb to festiu i extasiat. Deixant-me dur per la música, iniciava unes passes de ball, i em trobo caminant com si no pesés, a poc a poc i, alhora, ple d'intenció. El cor se m'eixampla, i els braços i les mans em van pujant, se m'obren i se'm mantenen alçats, sostinguts per la música de l'Armstrong i com si ells, al seu torn, sostinguessin la humanitat sencera. En aquest ball ingràvid, vaig rebent l'energia de la música i noto que, a través de les mans i tot el cos, s'està oferint l'energia del món sencer. Em trobo caminant amb un pas que respira tot ell harmonia i generositat, i em pregunto on dec ser. M'adono que, per estrany que pugués semblar, som al paradís. Sense saber per quina esclatxa hi hem entrat, segueixo caminant-hi, sorprès. El caliu de la trompeta i del cant de l'Armstrong es va expressant també a través meu, com una ofrena a la creació i a totes les seves criatures que es va fent amb gran solemnitat i, alhora, amb aire juganer i com si el que està passant fos el més natural del món. Veig l'Armstrong amb una aura ampla i plena de vibració. La seva energia fa que tots els músics respirin amb ell i que, en aquest tempo que sembla alentit, mantinguin plenament la vitalitat. Com si fóssim en un somni, el temps va més a poc a poc que de costum, i la vida va convidant i acollint les meravelles que troba al seu pas i les balla suaument, tota plena d'alegria interior. La música i l'Armstrong, i jo amb ells, lliures de cadenes, pesos, pors o preocupacions, respirem felicitat. De cua d'ull, veig l'Armstrong que em mira somrient i diu: «Renoï, quin viatge que has fet!».

ÍNDEX

Pròleg, de Ricard Gili	3
PRESENTACIÓ	9
PRIMERA PART	
1. Laura. Sidney Bechet , 1947	14
2. Some of these days. Jimmy Rushing , 1956	14
3. Cherry. Billy Strayhorn septet, 1959	14
4. Blue turning grey over you. Louis Armstrong All Stars, 1955..	15
5. Mack the knife. Ella Fitzgerald , concert a Berlin, 1960	16
6. The man I love. Teddy Wilson i Lionel Hampton , 1977	16
7. Carolina Shout. Fats Waller , 1941	17
8. Take the A train. Duke Ellington orchestra , en viu al festival de Newport, 1956	18
9. For dancers only. Sy Oliver and his orchestra, 1950	19
Escoltar en moviment	19
10. Playing with the fire. Wallace Davenport i Earl Hines , 1974	21
11. In the upper room. Mahalia Jackson , 1952	22
12. Go down Moses. Louis Armstrong , 1958	24
13. Volem pa amb oli. Trio Jimmy Rena & The Gili Brothers , 1985	25
14. The sheik of Araby. Sidney Bechet's One-Man Band , 1941 ..	27
15. Outer drive. Buck Clayton , en viu a Copenhagen, 1959	28

16. Nobody knows you when you're down and out. Bessie Smith , 1927	29
17. Body and soul. Coleman Hawkins , 1939	30
18. Baby, it's cold outside. Louis Armstrong amb els All Stars i Velma Middleton , en viu a North Carolina, 1954	31
19. Really the blues. Tommy Ladnier , Sidney Bechet i Mezz Mezzrow , 1938	33
Com si fos la primera vegada	34
20. See see rider. Big Bill Broonzy , 1957.....	35
21. Blow top blues, Jelly jelly blues, Long John blues. Esther Phillips , 1970	37
22. One o'clock jump. Count Basie , 1937.....	38
23. I'm confessin'. New Orleans Blue Stompers , 2001	39
24. Liza. Art Tatum , 1934	41
25. Sweet sixteen. B.B.King , 1959	43
26. Jonah whales the blues. Sammy Price and his Kaycee Stompers , 1955	44
27. When you're smilin'. Alba Armengou i Sant Andreu Jazz Band , en viu al Palau de la Música, 2010.....	45
28. Honeysuckle rose. Coleman Hawkins , Benny Carter i Django Reinhardt , 1937.....	47
Homenatge a Duke Ellington:.....	48
29-1. Dancers in love. Duke Ellington , 1953.....	48
29-2. Memories of Duke Ellington. Willie «The Lion» Smith , 1968.....	48
29-3. Duke Ellington medley. Earl Hines , en viu a Orange, 1974 .	49

30. Colemanology. Bill Coleman , 1960.....	52
Escoltant	53
Complicitat	54
31. Tell me more. Rex Stewart , 1958	55
32. Ain't nobody's business. Helen Humes , en viu a Montreux, 1974	59
33. I'll see you in my dreams. Django Reinhardt , 1939.....	60
Músiques confinades	61
Amb els nostres morts	62
34. Love is here to stay. Louis Armstrong i Ella Fitzgerald , 1957	64
35. Buzzin' around with the bee. Lionel Hampton , 1937	65
36. Liza. Chick Webb , 1938	67
Jazz ballat	68
La vitalitat del jazz	68
37. Dr Feelgood. Aretha Franklin , en viu a l'Olympia de París, 1968.....	70
Cant cridat	70
Reorganitzacions	71
38. Walk that walk. Buddy Tate , 1958.....	72
39. Rose room. The John Kirby Sextet , 1939.....	74
40. My Monday date. Jimmie Noone , 1928	76
Final d'etapa	77
41. Is you is or is you ain't my baby? Dinah Washington , 1956....	79

SEGONA PART

42. Wrappin' it up. Fletcher Henderson All Stars , Big Reunion, 1957	82
Música en equip	83
43-1. Riffs. James P. Johnson , 1929	84
43-2. Just you, just me. James P. Johnson , 1946.....	84
Prejudicis racistes?	85
44. She's just my size. Trumpets all out: Emmet Berry, Harold «Shorty» Baker, Er-nie Royal, Charlie Shavers i Art Farmer , 1957	87
Música per despertar	87
45. Very saxy. Eddie «Lockjaw» Davis, Buddy Tate, Coleman Hawkins i Arnett Cobb , 1959.....	89
Jam sessions	90
46. Wrap your troubles in dreams. Slam Stewart i Major Holley , 1981.....	92
47. That's all. Sister Rosetta Tharpe , en viu a la Sale Pleyel de París, 1964.....	94
48. Straight to love. Earl Hines , 1956.....	96
49. Somebody loves me. Lester Young, Nat «King» Cole i Buddy Rich , 1945	98
Des de l'arbre	99
50. Camille's boogie. Roy Milton amb Camille Howard , 1946	100
51. It don't mean a thing (if it ain't got that swing). Ella Fitzgerald amb Duke Ellington i la seva orquestra , festival de la Côte d'Azur, 1966	101
Represa	102
Gravar «per pistes»	102

52. If I had you. Ike Quebec , 1944.....	104
53. Mama, pin a rose on me. Mary Lou Williams , 1955	106
Abraçades	106
54. Three little words. Don Byas i Coleman Hawkins , 1944	108
55. Effervescent. Joe Turner i Panama Francis , 1976	109
56. Baby doll. LaVern Baker , 1958.....	111
« Fade out » —el so que va desapareixent	112
Quatre versions de «Rosetta»:	112
57-1. Rosetta. Louis Armstrong All Stars amb Earl Hines , 1948 o 1949.....	113
57-2. Rosetta. Earl Hines amb Johnny Hodges , 1966	113
57-3. Rosetta. Jimmy Rushing , 1956	114
57-4. Rosetta. Fats Waller , 1935.....	114
Ballant amb la cobla	116
58-1. Star Spangled Banner. Duke Ellington Orchestra , festival de Newport, 1956	117
58-2. The Pink Panther. La Locomotora Negra , 2007.....	118
59. Red blues (Cherry red). Eddie «Cleanhead» Vinson amb l'orquestra de Cootie Williams , 1944.....	120
60. Piano blues. Wilbur de Paris and his New Orleans Jazz , 1956.	122
Improperis amb Bach	123
61. Tiger Rag. Kid Ory and his Creole Jazz Band , 1956	125
Efectes col·laterals del J.N.O.	126
62-1. Laura. La Locomotora Negra , 2007.....	127
62-2. When I'm blue. Buddy Tate and his buddies, 1973	128

Cinc peces per a un aniversari:.....	130
63-1. Dream a little dream of me. Louis Armstrong i Ella Fitzgerald amb l'orquestra de Sy Oliver, 1950	132
63-2. Blue star. Benny Carter amb Coleman Hawkins , 1961	133
63-3. Crying time. Ray Charles , 1966.....	133
63-4. It could happen to you. Red Richards , 1985	134
63-5. Night and day. Art Tatum i Ben Webster , 1956	134
Homenatges i notícies	135
64. Cobb's blues. Arnett Cobb , 1973.....	138
65. Basin street blues. Albert Nicholas amb New Orleans Friends, 1954	140
Què necessito ara	140
66. Jonah joins the cab. Cab Calloway orchestra, amb Jonah Jones i Cozy Cole , 1941	142
Dues peces per celebrar l'estimació:	143
67-1. Blues for Hugues. Bill Doggett , 1971.....	144
67-2. I've been lovin' you too long. Bill Doggett amb Toni Williams , 1971	144
68. Segue in C. Duke Ellington and Count Basie orchestras , 1961	145
69. Country boy. Dave Bartholomew , 1949.....	148
Ho estem deixant però seguim sent amics	150
70. Blues power. Albert King , en viu a San Francisco, 1968	151
Preparant canvis	153
71. You'd be frantic too. Oran «Hot Lips» Page , 1944.....	154
Poders de la paraula	155

TERCERA PART

72. Stan's dance. Dicky Wells, Buck Clayton i Buddy Tate, 1959.....	158
73. Sugar. Doc Cheatham, 1975	160
74-1. Vietnam blues. Champion Jack Dupree, 1959	163
74-2. The life I lead. Champion Jack Dupree, 1959	164
75. Si tu vois ma mère. Sidney Bechet, 1952	167
76-1 i 76-2. Secrets. Count Basie, 1962. South. Louis Armstrong, 1960	169
Coses que m'alegren	171
77. Girl of my dreams. Lucien Barbarin, amb The Spirit of New Orleans, en viu a l'Institut d'Estudis Nord-americans de Barcelona, 2006.....	173
78. Praise God and dance, del Segon Concert Sacre de Duke Ellington. Duke Ellington orchestra amb Alice Babbs i cors, 1968	176
79. Swing low, sweet chariot. Louis Armstrong amb Sy Oliver Choir, 1958	179
CODA	181
NOTA-RECORDATORI PER PODER ESCOLTAR LES MÚSIQUES	195
BREU VOCABULARI DE TERMES MUSICALS	197